

Arrest

nr. 54 341 van 14 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 september 2010 om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13 quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. CHRISTIAENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 januari 2007 dient verzoeker een asielverzoek in.

De asielaanvraag werd bij arrest nr. 4374 van 29 november 2007 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten. Aan verzoeker werden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 17 maart 2008 dient verzoeker een tweede asielverzoek in. Op 22 mei 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Verzoeker dient een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen deze beslissing, dat op 27 oktober 2008 wordt verworpen bij arrest nr. 17 746.

Op 4 juni 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 18 december 2008 dient verzoeker een derde asielaanvraag in. Op 1 april 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die op 13 september 2010 bij arrest nr. 48 024 de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd.

Op 21 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 28 september 2010 wordt ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker gegeven. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de persoon die verklaart te heten K.M. (...)
geboren te (...)
en van nationaliteit te zijn: Rusland (Federatie van)*

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 15/09/2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad werpt ambtshalve een exceptie op wegens gebrek aan belang van het beroep tot nietigverklaring.

2.2. Verzoeker verwijst ter terechtzetting naar zijn inleidend verzoekschrift. Verzoeker zet in zijn inleidend verzoekschrift zijn belang als volgt uiteen:

“De aangevochten beslissing berokkent verzoeker nadeel toe zodat verzoeker er alle belang bij heeft dat zij dient te worden hervormd opdat verzoeker in België zou kunnen blijven, in afwachting van de beoordeling van zijn regularisatieaanvraag”.

2.3. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk

aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt angewend (*Gedr.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort geciteerd Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt: “Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de Minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 1 april 2010 een beslissing heeft genomen waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus zijn geweigerd. Het door verzoeker ingediende beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen voormelde beslissing van het Commissariaat-generaal wordt op 13 september 2010 bij arrest nr. 48 024 verworpen. Nergens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker een administratief cassatieberoep binnen de beroepstermijn heeft ingediend bij de Raad van State en verzoeker vermeldt dit evenmin in zijn feiten uiteenzetting. Bijgevolg is de asielaanvraag van verzoeker definitief beslecht. Ingevolge het uitvoerbaar worden van de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 1 april 2010, wordt in toepassing van artikel 75, § 2 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker genomen.

De verwerende partij beschikt in deze over een gebonden bevoegdheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft op 13 september 2010 het beroep tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus verworpen en verzoeker verblijft illegaal in het Rijk vermits hij niet beschikt over de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Dit laatste wordt overigens niet betwist door verzoeker. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet anders dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker, daar hij niet als vluchteling is erkend en de subsidiaire beschermingsstatus hem werd geweigerd en zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevindt, een bevel te verlenen het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan verzoeker geen nut opleveren. Er dient daarom vastgesteld te worden dat verzoeker geen belang heeft bij het beroep tot nietigverklaring.

Voor zover verzoeker de mening is toegedaan dat hij zijn belang behoudt nu hij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend op 27 oktober 2010 en de desbetreffende aanvraag nog steeds hangende is, dient vooreerst te worden opgemerkt dat deze aanvraag zich niet in het administratief dossier bevindt en dat uit het door verzoeker bijgebrachte stuk blijkt dat verzoekers aanvraag dateert van na de bestreden beslissing, zodat het verweerder niet kan worden verweten er geen rekening mee te hebben gehouden. Bovendien schort een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet op (*cf.* o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3

juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of verhindert een dergelijke aanvraag niet dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Verzoekers argument doet geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris.

Verzoeker meent ook dat artikel 2 van het EVRM, met name het recht op leven wordt geschonden door de bestreden beslissing evenals het verbod van foltering van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker betoogt dat uit zijn asiëldossier duidelijk blijkt dat hij een reëel risico loopt op vervolging, nu zelfs zijn broer A. in Rusland op gewelddadige wijze werd vermoord en deze feiten werden bevestigd door zijn zus C. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad wijst erop dat deze elementen en middelen reeds grondig werden onderzocht in het kader van verzoekers asielrelaas. Zo concludeerde de Raad in zijn arrest nr. 48 024 van 13 september 2010 onder meer dat *“Gelet op het voorgaande weet verzoeker met de door hem bijgebrachte stukken, meer in het bijzonder de convocatie, het medisch attest in verband met het overlijden van zijn broer A., de mail van M.N., het medisch attest van zijn zus L., de overlijdensakte van zijn beroer A. en de brief van zijn zus C., de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door hem initieel voorgehouden asielrelaas niet te herstellen, hetgeen verhindert hem met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet de status van vluchteling toe te kennen”* en *“In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.”* Verzoeker toont dan ook geen schending aan van de artikelen 2 of 3 van het EVRM, zodat zijn argument geen afbreuk doet aan de gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

Verzoeker meent tevens dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de hoorplicht het evenredigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij wijst erop dat deze beginselen ondermeer omvatten dat een beslissing op zorgvuldige wijze dient te worden genomen, waarbij de evenredigheid dient gewaarborgd te blijven en verzoeker gehoord dient te worden. Hij meent dat geen rekening werd gehouden met de feitelijke omstandigheden, met name dat hij al bijna vier jaar in België leeft, gedurende welke periode hij zich heeft geïntegreerd, lessen Nederlands heeft gevolgd, een arbeidsvergunning heeft verkregen, ..., dat hij een verzoek tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, waarin hij al zijn middelen gefundeerd heeft uiteengezet, zodat de kans op een regularisatie reëel is, en dat een gedwongen uitwijzing voor hem zou resulteren in enorme problemen, grote onzekerheid en niet meer of niet minder dan een onmenselijke behandeling vormt. Hij riskeert teruggestuurd te worden naar een land waaruit hij is dienen te vluchten wegens gevaar voor zijn eigen leven. Verzoeker wijst erop dat hij zelfs niet in de mogelijkheid werd gesteld zijn verhaal te doen, nu er louter werd vastgesteld dat een beslissing tot weigering werd genomen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De enig passende maatregel van behoorlijk bestuur bestaat in een regularisatie en geenszins in een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad stelt vast dat de elementen die verzoeker aanhaalt allen uitgebreid werden uiteengezet ofwel tijdens verzoekers aanvraag tot regularisatie, waarin nog een beslissing zal volgen ofwel in verzoekers asielaanvraag, die zoals hoger reeds uiteengezet reeds werd onderzocht door de verschillende asielinstanties die tot de conclusie zijn gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker heeft bij elk van deze aanvragen voldoende de kans gekregen om zijn argumenten uiteen te zetten. Zoals hoger reeds werd uiteengezet, vloeit de bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten, voort uit de vaststelling dat verzoeker niet als vluchteling werd erkend en hem de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid gebonden is tot het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit. Verzoekers argument doet geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris.

Verzoeker meent tenslotte dat de bestreden beslissing het principe van rechtszekerheid en gerechtvaardigde verwachting schendt, nu hij reeds vier jaar in België leeft, zich integreerde en een arbeidskaart C verkreeg, zodat hij er van uit mocht gaan, in combinatie met zijn integratie dat hij niet meer teruggestuurd zou worden, gelet op al die jaren gedoogbeleid.

De Raad wijst er op dat het vertrouwensbeginsel een beginsel van behoorlijk bestuur is dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, tekort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Verzoeker toont evenwel niet aan dat hem werd beloofd dat hij niet zou worden verwijderd van het grondgebied indien hij zich goed integreerde. Integendeel blijkt uit het administratief dossier dat reeds na de weigeringsbeslissing in verzoekers eerste asielaanvraag, met name op 18 september 2007 een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker werd betekend en dat verzoeker er geen gevolg aan heeft gegeven. Verzoekers argument doet geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de staatssecretaris conform zijn gebonden bevoegdheid een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) genomen.

Het beroep is onontvankelijk.

3. Korte debatten

Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Het beroep tot nietigverklaring is niet ontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN